

Goedenmorgen vrienden.

We hebben op deze Zondagen al heel wat besproken en ik zou vandaag graag weer eens een klein beetje oude wijsheid ophalen.

U weet allemaal, dat de mensen vroeger anders dachten over de aarde en de hemelen dan men dat tegenwoordig doet. Velen van u zullen zich nog herinneren hoe er gesproken is over het systeem dat o.m. Aristoteles heeft omschreven, een aarde met kristallijne sferen, enz. Nu zijn de stellingen omtrent de sterren op zichzelf misschien niet zo interressant, maar al heel lang geleden hebben de mensen getracht aan de hemel bepaalde waarheden en wijsheden te lezen en het vreemde is, dat degenen die dit hebben gedaan, -de eerste sterrewichelaars, tot conclusies kwamen die helemaal niet stroken met de gangbare voorstelling.

Eén van hen, zeer waarschijnlijk middels een richtpaal, (een soort lat dus waarlangs men kon kijken) een ster aandachtig gadeslaande, raakte in een soort van trance en deze beschrijft dit dan "Op de stralen van de ster voelde ik mij zelfs opwaarts stijgen." Dat is natuurlijk allemaal heel mooi, het is eenvoudig een soort uittrekking, die door de concentratie tot stand komt. Maar nu het typische. "Grote bollen vuurs waren rond mij en ik voelde mij als gedreven op een zee, ofschoon ik geen wateren kon zien." Dat is in overeenstemming overigens met alles wat men tegenwoordig weet omtrent de sterren. Er zijn inderdaad in de cosmos bepaalde stromingen en de sterren zullen zich inderdaad, wanneer men er dicht genoeg bij is, als ballen vuurs vertonen. Dus, deze uittrekking brengt deze mens tot een redelijk inzicht in deze sterrenwereld. Er volgen dan een reeks van pseudo openbaringen, waarbij wordt gesproken over leven op andere werelden, maar langzaam gaat men de essence van de zaak na. Men probeert steeds weer deze trance-toestand te bereiken en komt, (dit is ongeveer een 800 jaar v.Chr.) tot een geheimleer die gebaseerd is op deze fenomenen, die ook op het ogenblik zuiver sterrekundig waar te nemen zijn.

Ik wil u niet vervelen met alle bijkomstigheden en omschrijvingen die eraan verbonden zijn, dan zou ik u moeten gaan vertellen, hoe ze daar uitreizen, demonen ontmoeten en al wat dies meer zij, maar de gehele stelling wil ik u toch graag voorleggen, omdat zij ook een zekere praktische waarde heeft binnen uw eigen leven, naar ik meen.

Wanneer wij in de hemel gaan, ontmoeten wij daar niet alleen de lichtende gestalten, maar ook duisternis. Er is een nevel dicht als de zee, (wij zouden zeggen een Londense mist). Deze nevels zijn beziel. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen duistere nevels en lichte nevels. Een duistere nevel noemt men een nevel die obscuur is, een nevel dus die de impulsen weergeeft van demonie, van chaos, van het onaangename. Men kent daarnaast lichtende nevels, die klaarblijkelijk uit meer gevormde materie bestaan en misschien zelfs hier en daar een zekere waarkaatsing van licht geven. De denkers, die daarmee bezig zijn, komen dan, naar ik meen visionair, rond 500 v.Chr. in een soort inwijdingsschool tot de volgende stelling: Toen God het Al heeft geschapen, heeft Hij uit het totaal van de materie datgene genomen wat noodzakelijk was om de sterren en de werelden te vormen naar zijn aanzien, naar zijn wil. Er bleef echter veel over. Wat nu overbleef, liet Hij aan zijn dienaren en er waren zowel engelen als duivelen die zich meester maakten van materie die niet volledig gevormd was. Zo drijven er door de hemelruimte bepaalde hemellichamen, die soms goed, soms kwaad werkend, het licht van sterren kunnen onderscheppen, de invloed van bepaalde sterren t.o.v. elkaar kunnen veranderen.

De stellers gaan dan verder uit van de waarschijnlijk u bekende stelling van het hemelschrift, dus God heeft zijn namen in de sterren geschreven, de stelling van de bezielde der sterren. Hij gaf aan zijn meest lichtende engelen een zon om in te wonen, en daarnaast ook van de voortdurende beïnvloeding die de aarde en ook de mens ondergaat vanuit deze sterren.

De conclusies die daaruit worden getrokken, zal ik maar liever weer in moderne taal stellen. In de eerste plaats : De werking van de planeten op de mens is praktisch altijd gelijk. Er is daar weinig over te zeggen, omdat binnen het zonnestelsel dergelijke nebula niet voorkomen, dergelijke stormen van cosmisch stof geen vertroebeling van licht tot stand brengen. Zou dit gebeuren dan zou de totale levensomstandigheid in het hele zonnestelsel met een toverslag veranderen. Dit is overigens, naar ik meen, enkele malen gebeurd. Zover mij bekend twee maal, de laatste maal ongeveer een 20.000 jaar geleden, en daarvoor ongeveer 40.miljoen jaar geleden. Het komt dus maar uitermate zelden voor.

Nu stelt men dat de nevel een eigen persoonlijkheid heeft en dat de stemmen der engelen, de sterren, spreken tot de mens. Wij voor onszelf zullen dat op aarde waarschijnlijk niet zo vaak meemaken. Het is maar uitermate zelden dat je werkelijk de stem vaneen engel meent te horen en hoor je die al, dan vraag je je nog af waar die vandaan komt. Is het de stem van een overgegene, is het de stem van wat anders, is het mijn eigen onderbewustzijn? In de oudheid waren die stemmen veel meer een eer, dat moet u niet vergeten, zodat orakels en profeten hun licht en hun invloed klaarblijkelijk van de sterren kregen. De conclusie, die men trekt, is dan deze : Er zijn orakels die volkomen betrouwbaar zijn en opeens gedurende een bepaalde tijd absoluut onbetrouwbaar worden. Er zijn orakels en profeten, die volkomen lichtend zijn, wit, en ineens duister worden.

De conclusie : Dan is de ster, of engel, vanwaar zij hun licht of hun indrukken krijgen, tijdelijk verduisterd door een demonische wolk. In andere gevallen blijft het element lichtend, wit, magisch, enz., wel aanwezig, maar treedt er een soort vertroebeling op, een vaagheid. Men weet niet precies meer hoe men het moet zeggen, het is dubbelzinnig geworden. Deze dubbelzinnigheid wijt men dan aan een z.g. lagere dienaar Gods, een op zichzelf wel witte kracht, die echter ook weer het heldere vuur van de ster en daarmee zijn stem verduistert.

Dit heeft meer invloed voor u dan u zoudt denken. Want laten we nu het menselijk leven eens bezien. Dat een horoscoop een zekere bepaling is van uw gedardheid, dat zullen de meesten van u wel willen aannemen. Een karakter-horoscoop is over het algemeen redelijk dicht bij de waarheid. Een lotshoroscoop echter blijkt over het algemeen erg onvolledig te zijn en heel vaak zelfs op bepaalde punten verkeerd, zonder dat je precies kunt verklaren hoe en waarom.

Als we nu eens zouden stellen, dat sommige sterren, niet allen, een invloed hebben op de mens, dan komen we tot de conclusie dat zeer velen van ons zoals kinderen wel geloven en verliefden wel eens stellen, een eigen ster aan de hemel hebben, een stem Gods geopenbaard in een zon, die speciaal tot hen spreekt, die in hun lot, hun levensweg, voortdurend aangeeft waar je heen moet gaan. Nemen we dit aan, dan kunnen we ook de stelling van verduistering of tijdelijke onderbreking van dit contact zonder meer aanvaarden en, wat belangrijk is, er behoeft geen persoonlijke schuld te zijn voor het verbreken van een dergelijk contact.

Nu ik deze beginstelling, deze aanloop voor deze morgen, dan heb besproken, gaan we werkelijk even onderduiken in de gedachtengangen over het algemeen van de oudere wereld. Elke mens heeft zijn ster, ja, elke mens heeft zijn engelbewaarder, dat is praktisch gelijk. Als engelen en sterren identiek kunnen zijn, dan is dit volkomen redelijk. En nu gaan we eens denken: wat heeft men ook weer gezegd daarover? U wordt een geleider gegeven die u uw gehele leven bijstaat en zolang hij u bereiken kan zal hij u wijzen op het juiste pad. Leert gijzelve te handelen volgens deze stem, begrijpende waarom, zo zult gij te allen tijde ook zonder deze geleider de juiste weg gaan. Degene echter, die zich slechts beroept op de stem die hem voert, zal altijd weer moeten zoeken, want als de stem zwijgt, is hij verdwaald in een oneindigheid die hij niet bepalen kan.

Dat is een zeer vrije versie overigens van een Perzische stelling, een Kaukasisch-Perzische stelling, die dan toch altijd ook weer een 4-500 voor uw

jaartelling werd uitgesproken. De conclusie voor u is : Wij leven altijd weer onder de invloed van zekere krachten . Laten we nu voor de aardigheid even aannemen dat zo'n kracht een ster kan zijn. Het is in ieder geval een persoonlijkheid. Wij staan onder de invloed van een bepaalde persoonlijkheid. Deze persoonlijkheid helpt ons, zij geeft ons positieve stimulansen en helpt ons op het pad der bewustwording. Wanneer we voor onszelve eigenlijk een beetje daadloos alles zo maar op ons laten toekomen, dan kan het lot je heel veel goeds en heel veel aangenaams brengen. Het kan je in vele gevallen een soort vrede geven. Wat het je echter niet geeft, is het weten waarom. Hieruit volgt onmiddellijk een stelling, die even voor Christus'geboorte gangbaar was o.m. in Griekenland: Slechts wie zijn eigen schreden leidt en zijn weg ziet zal niet vallen. Er zijn twee voorwaarden. Die grote krachten zijn allemaal goed en mooi, maar slechts wie zijn eigen schreden leidt, dus bepaalt hoe hij gaat en zijn weg kent, dus beseft waarheen hij eigenlijk streeft, kan zorgen dat er werkelijk niets gebeurt. Die kan zorgen dat alles continu voortgaat.

Eindconclusie : Mens, je wordt beïnvloed door vele krachten van boven uit. Je hebt contact met onzijdig hoge wezens, wetend of onwetend. Maar je mag daarop niet vertrouwen, want deze krachten zijn niet volledig goddelijk. Zij kunnen door andere krachten tijdelijk geëlimineerd of weggenomen worden. Wie vertrouwt op een dergelijke hoge kracht en zelve niet streeft, niet zijn eigen bewustwording nagaat, zal uiteindelijk in negen van de tien gevallen het slachtoffer worden van dit slaafs volgen van anderen.

Er is echter nog meer aan verbonden. Mijn ziel staat als een ster aan de hemel. Wanneer ik deze ster zie, zo denk ik : Zie, ik leef in de hemel zowel als op aarde. Mysticus ongeveer 250 na Chr. Is dat waar? Wanneer wij uitgaan van het idee, dat het heelal waarin je leeft hoofdzakelijk in jezelf bestaat, althans voor jou, dan zal elk punt waarop je aandacht in het bijzonder wordt gericht, ook een zeer belangrijk deel van je leven uitmaken en wanneer je dit projecteert op een ster, dan is dit voor jou een werkelijkheid. Je kunt gelijktijdig in de hemelen en op aarde leven, n.l. wanneer het eigen bewustzijn een dergelijk gesplitst bestaan aanvaardt en aan beide factoren van het ik een gelijke realiteit toekent.

Dit is misschien allemaal een beetje droog, maar noodzakelijk. Dit brengt ons dan tot de volgende uitspraak en hier zou ik u willen verzoeken om goed te luisteren : In mij leeft God, in Zijn wezen en in Zijn beeld. Indien ik luister, zo spreekt hij tot mij. Indien ik Hem versta, zo kan ik hem antwoorden, want God luistert te allen tijde ook naar mij.

Een betrekkelijk simpele uitspraak, die wij aan een overigens wel zeer schrandere kerkvader Ambrosius moeten toeschrijven. De gedachtengang hierin is dit : Er bestaat een relatie tussen mij en God. Deze relatie is niet eenzijdig maar tweezijdig n.l. wanneer ik God leer verstaan, leer begrijpen, dan kan ik God antwoorden en God zal naar mij luisteren. Dit luisteren, gezien in verband met de Christelijke stellingen waaruit deze wijsheid is voortgekomen, betekent dus ook dat God hoort wanneer je vraagt. Hier komt de gedachte van absolute vervulling de behoeften van het ik vanuit het goddelijke, mede op de voorgrond.

Het geheel van het door mij geciteerde brengt over een periode van enkele eeuwen een misschien wat complex, maar aanvaardbaar beeld tot stand, een beeld dat naar mijn inzicht vandaag nog even reëel is als het in die dagen is geweest. U leeft in een bijzonder contact met een bepaald deel van de geest en in dit bepaalde deel van de geest, of zo ge wilt bewustzijnsbereik, is er nog weer een speciale persoon, zijn er meerdere personen, die dus met u dit contact onderhouden. Dit contact kan voortdurend onderbroken worden. Het is echter op uw eigen niveau. Zo kunt u dus een soort inwijding doormaken door nu eens met deze groep, dan met gene groep in contact te komen en uit elke bewustzijnswereld of sfeer dus in uzelve steeds nieuwe waarden op te nemen.

Er zijn steeds personen die u helpen zullen en overal waar het ik harmonisch is met een bewustzijnswereld, ontstaan die persoonlijke bindingen. Deze personen of persoonlijkheden zullen in vele gevallen bevoertuigd zijn, dus ze hebben ergens een lichaam. Of dat lichaam nu altijd een ster is, betwifel ik, maar de mogelijkheid is in ieder geval niet uitgesloten. Tussen uw

sfeer, de aarde, en de sfeer waarin die entiteiten bestaan, ligt een half-stoffelijke wereld, het astrale. In deze astrale sfeer bestaat precies hetzelfde dat ik u zoëven over die sterrennevels heb verteld, die pardon, die nevels in een sterrenwereld, die niet volledig gevormde of langzaam vergane gaswolken, enz.

Zo is het mogelijk dat zuiver astrale invloeden uw contact afsnijden met de wereld waarin u op dit moment bewustzijn zoekt. Een ieder, die alleen wil gaan van sfeer tot sfeer en van invloed tot invloed, zal op zichzelf moeten blijven vertrouwen. Alleen volgens eigen weten en inzicht kan hij verder gaan. Dit impliceert, dat slechts de wijze waarop een bepaalde sfeer in de stof kan worden geuit van belang is. Want hieraan kan men zich te allen tijde houden. Houdt men zich echter aan de impulsen die alleen uit die sfeer voortkomen, dan loopt men vast, dan gaat het niet verder meer, want dan staat u op een gegeven ogenblik zonder contacten, zonder raad, of wel het contact dat u hebt, is vertroebeld, dat is niet zeker meer.

U heeft echter ook de mogelijkheid om a.h.w. met God in contact te komen. God is niet gespecialiseerd als de normale entiteiten die als geleiders en helpers kunnen optreden. God is ook niet te beperken tot een bepaalde sfeer; Hij omvat alle sferen. Indien u vanuit uzelf en met zo groot mogelijke intensiteit overigens dus leert naar God, naar het cosmische en niet naar een bepaalde stem of leraar te luisteren, dan ontstaat een zodanige harmonie, dat indien u impulsen ontvangt, elk antwoord dat u daarop geeft automatisch in de cosmos wordt verstaan.

Het ik kan cosmische werkingen onmiddellijk wekken mits het zuiver receptief eerst de voor het ik bestemde impulsen uit de cosmos heeft opgenomen. Dat is toch duidelijk, dat is begrijpelijk, hè? Goed, dan heb ik niet veel meer te zeggen voordat ik onze gast van vanmorgen aan het woord kan laten.

In een wereld waarin deze stellingen dus verworpen worden, zal de mens ook vaak trachten alleen op zich te vertrouwen. Maar wie alleen op zich vertrouwt, die kan geen koers houden. Stel vergelijkend dat u in een schip zit op zee, er is geen zgn. God laat u buiten beschouwing, God is vaag, die is aan de andere kant van de wereld. Er zijn ook geen sterren die u aanvaardt. Hoe zult u dan bepalen hoe u zich in het duister beweegt?

Maar erkent u de sterren in hun juiste verhoudingen en banen, dan kunt u zich wel oriënteren, nietwaar? Het is voor een mens zeer belangrijk in zijn leven dat hij, zelfs wanneer hij God niet als een onmiddellijke openbaring kan aanvaarden of beloven, bepaalde voor hem vaststaande geestelijke krachten of entiteiten aanvaardt. Het is hem mogelijk zich daardoor in het leven zo te oriënteren, dat hij een vast doel kan nastreven.

Ik had dit alles eigenlijk ook nog met citaten uit het verleden willen beleggen, maar ik merk dat onze gast van vandaag praktisch klaar is voor contact en ik wil dus niet de zaak te lang ophouden. Deze dingen zijn voor begrip van hetgeen nu gaat komen van groot belang. Onthoudt u dit dus: Je richten op een bepaalde invloed, kan bepalend zijn voor de richting die je zelf inslaat. Een contact met God daarentegen kan zijn het ontvangen van een impuls en elk antwoord dat u zelf op die impuls geeft, resulteert in een cosmische werking.

En nu spijt het me, misschien kom ik dadelijk nog terug voor commentaar, dat is nooit zo precies te overzien. Ik geef u op het ogenblik allereerst dus aan onze gast spreker over voor deze bijeenkomst. Dan hoop ik, dat u een zeer gezegende zondag hebt in ieder geval.

: - :

Gegroet vrienden.

Wanneer je de tijd weet uit te schakelen en de cosmische werkelijkheid gaat beseffen, zo ontdek je dat de gang der sterren, het spel der engelen, de vorm der sferen en de cosmische bouw, allen voortkomend uit de logos, één en hetzelfde zijn. Alle verschillen, die er bestaan in de wereld en in al wat

gij sferen noemt, zijn schijn. Al wat gij u stelt aan regels en de wetten, die gij meent te erkennen, uitgezonderd het wezen van de logos zelve, zijn schijn.

Het leven is groter en vrijer dan een mens kan beseffen. Wanneer wij spreken van de engelen, die wonen in de lichtende sterren en wij luisteren naar hun zang en hun stem, zo is het ons licht te moede, maar nog erkennen wij niet ons eigen wezen en onze eigen werkelijkheid. Al wat wij van buitenaf ontvangen, zal ons gelukkig maken en sterken en ons helpen om een taak te volvoeren. Maar slechts indien wij zelf in de cosmos spreken en de cosmos gehoorzaamt aan onze stem, zo kunnen wij een goddelijke werkelijkheid voor ons-zelf beleven en waarmaken.

Gij moet wel beseffen, dat het schrift van de sterren inderdaad Gods naam schrijft. Het is geen dwaasheid en geen kinderlijkheid, die oude volkeren heeft gebracht tot deze stellingen. Het is niet alleen de dwaasheid van een mens, die het onmetelijke in het eindige wil lezen, want in alle dingen is Gods naam geschreven. In de kleinste delen van de stof schrijven de onderlinge banen de geheime namen Gods en gelijkelijk doen dit de sterren en de planeten in hun spel. Al is bezielde, maar indien wij ons slechts richten op deze door God bezielde krachten, zo zijn wij gebonden in hun leven, in hun denken.

Gij kunt uitgaan en spreken tot de engelen wier namen gij roept en ze zullen u antwoorden, maar ze kunnen slechts antwoorden met hun wezen en hun stem. Gij kunt roepen tot hen die overgegaan zijn en zij zullen u antwoorden, maar alleen krachtens hun wezen, krachtens hun bewustzijn. Daarom is het niet goed te roepen tot het beperkte wanneer het ik droomt van de onbeperkte ruimte. Daarom is het niet goed te roepen in naam van tijd wanneer uw wezen tijdloos is.

Er zijn waarheden die ook in uw dagen hernieuwd een stem zullen vinden op aarde, waarheden ouder dan de mensheid zich herinneren kan en zij luiden: Mens, indien gij in uzelve bewust zijt en gij spreekt tot het licht dat u de waarheid nog verhult, zo weet dat er een antwoord is. Leer dit antwoord verstaan en gij kent de werkelijkheid. Mens, gij meent de wil Gods te kunnen lezen en kennen en toch kent gij niet eens het gebeuren van de tijd. Ge kunt misschien moeizaam de gang der sterren berekenen, maar kunt ge het aantal dagen van uw leven tellen voor het beëindigd is?

Er is een groter wil dan de uwe, die u beheerst, zolang gij het grote niet verstaat. Het grote nu verstaan betekent: Ik ken geen wet buiten de eeuwige zelve en Zijn wezen is mij wet. Ik geloof in gene kracht buiten de kracht van de eeuwige zelve en zijn kracht is mij genoeg en openbaart zich op duizend wijzen. Ik ken geen haat, omdat het Al in liefde geschapen is en in de welwillendheid en broederschap tegenover al het geschapene, dien ik de kracht die ik aanvaard en de kracht die ik aanvaard zal mij steunen en dienen. Ik ben geen nederig schepsel, want mijn erfdeel is oneindigheid. Ik ben geen hovaardig schepsel, want ik ben geschapen en niet zelf geboren, maar ik kan gelijkwaardig voor mijn God staan, omdat dit Zijn wil is. Ik kan gelijkwaardig met Hem op wereld en in sferen leven, waar Hij mij daartoe heeft bestemd.

Zo kan ik mijn wil schrijven in de sterren. Ik kan de namen in de hemelen veranderen en ook mijn naam daartussen schrijven. Ik kan de diepte van de zeeën van hun geheimen ontdoen, want al dit is in mij, omdat het is in God Die mij heeft voortgebracht. Er is geen begrenzing aan mijn kracht en mijn vermogen. Er is geen begrenzing aan uw wezen, uw kracht en uw vermogen, zo gij erkent; Zo de Vader spreekt in mij, zo spreek ik in Hem. En als ge dit weet en beseft, hoe zult ge dan nog vragen?

De wijsheid der mensen, de wijsheid der engelen, zijn een klein deel van hetgeen u waarlijk toebehoort en waarlijk uw wezen is. Maar mensen zijn als een huis dat tegen zichzelf verdeeld is en zich bestrijdend tot val dreigen te komen.

In u zijn alle krachten werkelijk, waarvan ge droomt. In u zijn alle krachten werkelijk, waarvan ge droomt. In u zijn alle paden werkelijk, die gij kent en niet kent, want in u heeft de Schepper de vervulling geschapen, het antwoord op zijn eenzaamheid en de weerkaatsing van zijn wezen. Leef dan mens

en streef als mens, zo het u niet anders mogelijk is, maar in uzelve tracht te leven en te denken als de God die in u leeft. Spreek zonder schroom tot het hoogste en verwacht het antwoord niet als een gave, maar als een recht dat ge ontleent aan uw schepping zelve.

Gij het geschapene, zijt geschapen als gelijkwaardige met de Schepper, gij zielen, levend als mens, gij zijt meer dan vele sterren tezamen, want boven de engelen zijt gij geplaatst en boven de onvoltooide tijd. Gij zijt in uzelf de voltooiing, beseft dit en doe uw leven dragen door deze kracht, dan zal u de werkelijkheid kenbaar worden, de ware vrijheid gegeven worden en uit de verandering zal u het eeuwige niet slechts geopenbaard, maar als een vorstelijke gave geschonken zijn.

Ik wens u, vrienden, dat ge, zo ge niet verstandelijk kunt beseffen, althans in de liefdevolle aanvaarding van de scheppende kracht, met beseft van de liefde van de scheppende kracht tot u, deze dingen voor een wijle moogt beleven tot ze u eigen worden en ge uw rechten aanvaardt. Het licht zij met u. Ik moet erkennen, dat ik de spreker onderschat heb, niet zozeer in de betekenis van hetgeen hij u zeggen kan, als wel in zijn benadering. Veel van het oude waarmee ik getracht heb u voor te bereiden, heeft hijzelve zodanig veranderd en omkleed dat het ook in uw tijd zonder meer begrijpelijk is.

Ik kan natuurlijk geen volledig commentaar geven, waar het belachelijk is wanneer een jakhals de maan wil becritiseren waartegen hij huult, nietwaar? De vergelijking is misschien niet helemaal juist, omdat jakhals voor u soms nog wel eens onaangename bijtoon heeft, maar ik kan u verzekeren het dier intelligent is.

Wanneer ik zo nadenk over al hetgeen hier gebracht en gezegd is met woorden en tussen de woorden door, dan is er één ding dat mij in het bijzonder treft en dat is de absolute zekerheid die de spreker heeft, dat er een directe ontmoeting met God mogelijk is. Een God die misschien nog versluicrd is voor ons, maar die we desalniettemin toch geheel ontmoeten. Ik geef toe dat het bij uitzondering mogelijk is, maar in de meeste gevallen zijn wij, nu ja ik spreek voor mezelf en voor velen die ik ken en misschien ook voor u, te zeer gebonden aan het beperkte. Weet u, de mens en de geest uit de mens voortgekomen is eigenlijk een kind van wetjes en roegeltjes, van stellingen omtrent mooi en lelijk, aanvaardbaar en niet aanvaardbaar, kortom een kind van oordeel, dat leeft uit oordeel. En omdat wij dat doen, juist omdat wij voortdurend oordelen en critiseren zowel onszelf en ons eigen leven, als anderen, binden wij ons niet aan de grote cosmische kracht, maar zijn wij of we willen of niet aan bepaalde grote krachten en ontwikkelingsmogelijkheden gebonden. Die kunnen natuurlijk wel in onszelf bestaan, dat is volkomen redelijk, maar wij geven slechts antwoord wanneer er eerst een harmonie is met een bepaalde kracht buiten ons.

Ik weet dat wat gezegd is, mogelijk is, maar dat vraagt wel een zeer groot vertrouwen, dat vraagt enerzijds een zonder oordeel aanvaarden van wat is en anderzijds een vol vertrouwen dat hetgeen u noodzakelijk acht vanuit uzelf, krachtens uw eigen ervaren, toch tot stand zal komen. Ik weet dat er op die manier heel wat wonderen zijn gebeurd en ik weet dat er krachten zijn, die als het nodig is bij wijze van spreken, even een ster scheppen of wanneer ze dat liever hebben een menselijk lichaam, om het zo prijs te geven. Mensen, die zomer kunnen maken in de winter en omgekeerd.

Geesten, wezens die niet gebogen worden en niet sterven en die leven op elke wijze die hun goed dunkt, ze zijn er. Maar per slot van rekening is het wat dwaas, wanneer je als koksjongen aan het hof van een sprookjeskoning, je met de koning zelf wilt vergelijken. Je kunt misschien een keer koning worden al weet je niet hoe, maar op het ogenblik moet je eerst de verhouding erkennen. En datzelfde geldt voor het ganzenhoedstertje en de koningin; alleen het gansje zelf, dat heeft minder kans.

Wanneer je nu dus beseft, dat onze onvolkomenheid eigenlijk ligt in onze poging teveel een bepaalde richting te beschouwen, alleen krachtens een oordeel dus een zeker deel van het leven te aanvaarden, en de rest te verwerpen, wanneer we begrijpen dat het er ons niet om gaat zelf harmonisch te leven, wat in zekere zin dus voor onszelf een beoordelen van het voor ons passende en

niet passende inhoudt, maar dat we veel liever eigenlijk de hele wereld beoordeelen, ja, dan kunnen we toch een begin vinden. En nu is het begin in overconstemming met de leer, die op het ogenblik op de wereld wordt gebracht.

Wat deze spreker naar voren bracht op zijn wijze, is de kern van de leer die ook de nieuwe wereldleraar weer gaat brengen en die in het verleden is gebracht door Jezus en vele anderen. Kijk eens, voor ons kan die leer voor zover ik naga, niet volledig zijn, werkelijk volledig als hier wordt gebracht, maar we kunnen dan wel onthouden dat ook de nieuwe wereldleraar steeds weer tegen ons zegt: "Heb alle dingen lief en haat niets en verwerp niets. Leef zoals gij goed acht, maar misacht niet het leven en denken van anderen. Help een ieder, opdat hij gelukkig worde op zijn wijze, want uit het geluk komt de waarheid voort en de waarheid is de liefde die tot God leidt."

Ik geloof dat dat voor ons het belangrijkste punt is en dat we niet verder hoeven te gaan vandaag. Als we die hele leerstelling terug brengen tot dat ene begrip; Leef zoals je voelt dat het goed is, maar leef zonder ooit maar iets te haten of te verwerpen. Maak werkelijk liefde (en dan bedoel ik daarmee niet een persoonlijk begerende of bezittende liefde, maar een liefdevol aanvaarden, een je één voelen met het totaal van het geschapene eigenlijk) als basis, probeer nooit iets te verwerpen, leef zo goed je kunt. Laat een ander zijn eigen wegen gaan. Help een ieder mens, opdat hij gelukkig worde. Breng geluk rond je, wees gelukkig. Zo alleen kun je Gods liefde volledig beseffen m.i. en alleen op deze manier kun je ontkomen aan die vertroebelende werking van het eenzijdig gericht zijn, het je vastklampen aan een bepaalde geestelijke meester of een bepaalde stem of zelfs een bepaalde richting. Vind voor jezelf wat je gelukkig maakt, maar zorg voordien dat anderen gelukkig zijn. En zie dit geluk niet als een tijdelijk gebeuren, maar als een toestand, die blijvend is, omdat er ergens een geluk is dat boven alle moeilijkheden uit blijft voortbestaan in jezelf.

Nu, nou heb ik dus het mijne erbij gezegd. Ik heb getracht om een te volledige stelling terug te brengen tot de praktijk en nu is het heel erg moeilijk om tegen een mens te zeggen; Wees gelukkig en laat het erbij. Maar het is de moeite waard om het te proberen. De doornsee mens kan in ieder geval gelukkiger zijn dan hij zich in doorsnee gevoelt. De doorsnee mens kan veel meer geluk en vreugde rond zich brengen dan hij in doorsnee doet. Probeer dat en dan heb ik zo'n idee, dat het grote van die bewustwording en God op den duur vanzelf wel in ons zo groeien, dat we ze kunnen aanvaarden.

Laten we niet, nogmaals, proberen naar de maan te huilen en te janken, die we niet kunnen bereiken, maar laten we onze eigen wereld, ons eigen leven, ons eigen terrein nemen en laten we daarin stellen als doel zoveel mogelijk geluk te geven, niet aan een enkeling maar aan allen. En dit in een volledig overtuigende liefde, dus in een vrijwillige en volledige dienstbaarheid. Laten we voor onszelf zo gelukkig zijn als ons mogelijk is door het besef dat ergens een liefde is die ons helpt, die ons in staat zal stellen om voort te gaan, zolang het nodig is. Als we die twee dingen doen in ons eigen leven, dan komt de rest op zijn tijd wel.

En nu, vrienden, ga ik afscheid van u nemen en geef ik u nog kort een laatste spreker, die dan de bijeenkomst voor u zal besluiten. Prettige zondag allemaal verder.

: - :

Goedenmorgen vrienden.

Als laatste spreker op deze morgen zou ik gaarne van u een onderwerp hebben, dat dan als slot kan dienen voor uw bijeenkomst.

Het slot.

Daar zijn al vele sloten in de wereld. In Nederland de soort waarvan je er niet in zeven tegelijk schijnt te lopen, ofschoon dit vaak voorkomt. En dan heb je een slot, dat poorten vergrendelt en een hele wereld afsluit. En je hebt het slot, dat een einde is.

Maar misschien het belangrijkste wel, is een slot dat van al deze dingen

niets in zich heeft; de sprookjesvesting waarbinnen ergens de tempel der wijsheid ligt, het sprookjesslot, waarin de volcinding der dingen nu nog achter zwaar gegrendelde deuren, voor ons verborgen is. Sta mij dan toe, dat ik op deze wijze us "slot" in behandeling neem.

Er ligt een slot met twee en dertig torens.

Er ligt een slot met twee en dertig bruggen en poorten zonder tal.

Ik weet niet welke brug en welke poort de juiste wezen zal

en openen zal zich op het woord dat ik reeds ken.

Want ga ik een verkeerde poort naar binnen,

ik ben gevangen en vol verlangen zoek ik, zot en dwaas verkeerd gegaan in een gevangen lot naar uitgang, naar herwinnen tenminste van het hernieuwd bestaan in vrijheid.

Er is een slot met twee en dertig torens,

er is een slot met poorten zonder tal,

maar ken ik wel mijzelf zo weet ik.

Er is één brug die hoort het woord dat ik spreken zal.

En één toren geeft mij het in mij geboren wachtwoord terug.

En heb ik dan die brug gevonden en heeft de toren mij het woord gegeven.

Zo neem ik in mijzelf mijn kracht, mijn weten en mijn leven.

Ik spreek het woord, ga door de poort

en treed in het heilig slot.

Opdat ik nader komen mag tot die tempel

waarin mijn God brandt als heldere vlam.

Dan zal ik gaan

en ik ga drie en dertig schreden

en drie en dertig malen werp ik eerbiedig mij neer

en buig het hoofd tot op de grond.

En drie en dertig malen zeg ik tot mijzelf de reden

van mijnen tocht en dan, dan sta ik op

en zie de eerste maal in het rond, bij het licht dat helder is en zuiver.

Het licht dat komt uit eeuwigheid

en geeft een nieuw besef en luister aan al wat leeft in tijd.

En dan spreek ik twee en zeventig woorden

en twee en zeventig maal zal een letter mijn antwoord zijn.

En uit 72 letters wordt mij geboren een bron van leven waaruit de wijn

der eeuwigheid mij toestroomt

om mijn wezen te verfrissen. En dan, dan zal ik gaan door de vlam die wordt

tot nieuwe ongeziene poort wie weet hoe uit het slot tot ander slot

gekomen. Ik dan gedragen door het scheppend woord

mijzelve vinden zal in ander zijn, in ander leven.

Maar in mij dorst het naar die wijn van eeuwig leven.

En trek ik rond, besef ik niet nog het verschil misschien

tussen het ware woord en alle woorden van de waan.

Ik trek nog rond het slot totdat een poort mij antwoord geeft

en ik ook daar binnen mag gaan.

Een kleine improvisatie op een lering, die in het Oosten en het Westen gelijkelijk verbreid was, want vrienden, aan het slot van deze bijeenkomst zou ik u willen stellen: In ons besloten ligt de werkelijkheid. Indien wij, de waan voorbijgaande, het ene woord vinden dat ons innerlijk wezen openbaart, zo zullen wij vandaaruit voort kunnen gaan en alle raadselen der eeuwigheid zelve beseffen. En daarmee wens ik u verder een aangename en zegenrijke zondag.